

"ונשמע קולו בבואו אל הקודש" – 'למי עלצלו הפעמונים'...?

ספר שמות פרק כח

(לג) וְעִשִׂיתָ עַל שׁוּלְיֵי רַמְנֵי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי עַל שׁוּלְיֵי סָבִיב וּפְעָמֹנֵי זָהָב בְּתוֹכָם סָבִיב:

רש"י על שמות פרק כח פסוק לג

(לג) רמוני – עגולים וחלולים היו כמין רמונים העקוים כבינה תרנגולת: **ופעמוני זהב** – זגין עס ענבלין שבתוכם: **בתוכם סביב** – כינייהם סביב בין שני רמונים פעמון א' לבין ותלוי בשולי המעיל:

(לד) פֶּעֶמֶן זָהָב וְרַמְזֵן פֶּעֶמֶן זָהָב וְרַמְזֵן עַל שׁוּלְיֵי הַמַּעֲיֵל סָבִיב (לה) וְהָיָה עַל אֲהָרָן לְשָׂרֵת וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי יְדוֹד וּבְצֵאתוֹ וְלֹא יָמוּת:

(לה) **ולא ימות** – מכלל לאו אתה שומע הן אם יהיו לו לא יתחייב מיתה הא אם יכנס מחוסר א' מן הבגדים הללו [=אפילו המעיל לבדו] חייב מיתה בידי שמים:

☒ **האם רק אם נכנס ללא מעיל? או שעיקר החידוש אם במעיל לא היו פעמונים?**

אור החיים על שמות פרק כח פסוק לה

ובצאתו ולא ימות נראה שאם לא היו לו הפעמונים שמשמיעים את הקול חייב מיתה לשמים, שאם לא כן דלא היתה כוונתו אלא למחוסר בגדים, היה אומר 'ולא ימות' אחר **תשלום הבגדים**... ובפסוק האמור בסוף מעשה הבגדים דכתיב והיו על אהרן וגו' ולא ישאו עון ומתו, שם חייב על העובד מחוסר בגדים:

☒ **מיקום הפעמונים בתוך הרימון או ביניהם?**

רמב"ן על שמות פרק כח פסוק לא

ולא ידעתי גם כן למה עשה הרב הפעמונים לעצמם, פעמון בין שני רמונים, כי אם כן לא היו הרמונים משמשין כלום?

ואם לנוי, למה היו עשויים כרמונים חלולים, **יעשם כמין תפוחי זהב?**... אבל הם בתוכם ממש, כי הרמונים חלולים ועשויים כמין רמונים קטנים שלא פתחו פיהם, והפעמונים טמונים בהם ונראים מתוכם...

הרא"ם:

"...לא ידעתי למה בחר התפוחים יותר מן הרימונים?..."

ואולי אפ"ל שכיוון שבמנורה מצינו "כפתורים" [ופירש"י: כמין תפוחים] והיו לנוי, חשב הרמב"ן שגם במעיל צריכים להיות "תפוחים" אם הם לנוי.

וצ"ל: במה קשור "נוי" דווקא ל"תפוחים"? – ומדוע לרש"י במנורה "תפוחים" ובמעיל "רימונים"?

☒ **מה תכלית הפעמונים "ונשמע קולו"? מהי חשיבות הצלצולים [עד כדי חיוב מיתה]?**

☒ **"לא ברעש הוי"ה!" וביוה"כ אין מעיל כלל!**

רמב"ן על שמות פרק כח פסוק לה

ומה שאמר למעלה ונשמע קולו בבואו אל הקדש ולא ימות, הוא על דעתי ביאור למצות הפעמונים, כי מפני שאין בהם צורך בלבישה,

ואין דרך הנכבדים לעשות להם כן, לכך אמר כי צוה בהם בעבור שישמע קולו בקדש, ויכנס לפני אדוניו כאלו ברשות, כי הבא בהיכל מלך פתאום חייב מיתה בטכסיסי המלכות, כענין אחשורוש...

על כן צוה להשמיע קולו כמי שיקרא הוציאו כל איש מעלי, ויבא לעבוד את המלך ביחוד, וכן בצאתו, לצאת ברשות, ושיודע הדבר כדי שיוכלו משרתי המלך לשוב לפניו...

☒ **ומה נשתנה ביום הכיפורים, שנכנס לקדש הקדשים ללא המעיל?**

רבינו בחיי על שמות פרק כח פסוק לה

וסימן הקריאה ונטילת רשות זה היה בכל ימות השנה, וזהו שאמר ונשמע קולו בבואו אל הקדש ולא לפני ולפנים מפני שלפני ולפנים לא היה צריך השמעת קול ולא היה נכנס שם בבגדי זהב אלא בבגדי לבן בלבד,

וזו היא מעלתם של ישראל שהכהן הגדול היה נכנס לפני ולפנים ביום הכפורים בלא סימן הקריאה ובלא נטילת רשות:

נשאלת השאלה:

נמצא שצלצולי הפעמונים הם רק "הקדמה" לעבודה, ואינם חלק מן ה"עבודה" – מדוע א"כ נשמע קול הפעמונים בכל משך זמן העבודה ולא רק בכניסה?

והביאור בזה:

הכהן הגדול נכנס להיכל כשליח כל כלל ישראל

ועליו "לקחת עמו פנימה"

גם את "יהודי-השוליים"

בלעדיהם

חסרה כל החיות בעבודתו ומתבטלת

עבודת "בעלי תשובה" היא ברעש

סערת נפשם הבורחת מן הרע

בריחה מן היישות-הבהמית/ האלוקית

כש"ט: הטובע בנהר תנועותיו וצעקותיו

ואין זו סתירה לעקרון ש"לא ברעש הוי"ה"

בדרגת שם הוי"ה – שם "קול דממה דקה"

[ע"ד תפילת העמידה – קדש הקדשים]

אבל מי שעדיין יש ומציאות [=שם אלוקים]

עבודתו צ"ל ברעש

על כן חייב הכה"ג בכניסתו להיכל

להכניס עמו את "צלצולי הרעש"

של בעלי התשובה

התלויים ב"שולי מעיל-האומה"

⊠

אך ביום הכיפורים

כשנכנס לקודש הקדשים

כשכל ישראל כמלאכים בגילוי עצם הנשמה

שם כולם קרובים וללא רעש

"בקול דממה דקה"

וזהו ההפרש בין רש"י לרמב"ן:

ישראל נמשלו ל"תפוח" וגם ל"דמון"

אשה לבעלה וצ' בזהר פ' אמור וזהו כיון המדרש שמדמה ישראל לתפוח (וצ"ל

התפוח יש לו שייכות לגילוי שער הנזין דינה, ובפרט ערך תפוחי כתב

נצח והוד נק' תפוחי והיינו כי תפוח גימ' צבאות עוד כתב תפוח נק'

תפוח שהתפוח יש בו מתיקות וזיה טוב, וענין הטעם והמתיקות זהו מה

שמקבלת מחכמה ובינה וענין מ"ש מענין דבש שהוא התענוג שבחכמה והריח

שממות ג: שניאורסון, מנחם מנדל בן שלום שכנא [1] עמוד מס 55הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

תורה אור פ, סע"ג

ומי שאינו יכול ללמוד כלל ולקבוע עתים לתורה

עליו נאמ' ג"כ מעסי רמוני ע"ד מארז"ל ע"פ

כפלה הרמון רקתך שאפי' ריקנין שבך מלאים

מצות כרמון. כי ריקנים אין פי' פושעים

ומורדים ח"ו רק שאין בהם תורה אבל

מלאים מצות ודרך ארץ.... ולכן נק' עסיס

רמוני שהוא ג"כ משיב את הנפש (ולכן במעיל

היו תלויים רמונים....)

רש"י: פשט / פשוטים / ריקנין נמשלו כ"דימון-חלול"

רמב"ן: סוד / פנימיות הנשמה / תפוחים/ כמו במנורה

עבודת ה"רעש" איננה נחותה

מ"קול דממה דקה" – אדרבה!

חורה אור ע, ד.

והנה השרפים עומדים ממעל ומשיגים זה כי

הם יש להם השגה ודעת גדול לפי שהם

בעולם הבריאה אשר שם מתלבש חב"ד

דאצילות. אבל האופנים כששומעים

קק"ק יוצא מהשרפים הם מרעישים בקול

רעם ורעש גדול מפני שאין השגתם

מכילה זה ... והיינו מ"ש מתנשאים לעומת

השרפים שמתנשאים למעלה מהשרפים

כי התפעלות המדות שבהם הוא יותר משרפים
כנ"ל והיינו באמת משום ששרשן ממקום נעלה
מבחי השרפים וכנודע ג"כ ששרש המדות
למעלה מהשכל כו' ...

תורה אור עה, ב.

... עד"ז יובן בענין נפש הבהמית לגבי נפש

האלקית. כי הנפש הבהמית החיונית שבאדם

נלקחה מפני שור שבאופנים כנ"ל. ולכן כחה רב

ועצום ויש בה בכח בחי' רעש גדול יותר מבנפש

אלקית לפי שבשרשה היא גבוה יותר...

וזהו תכלית ירידת הנשמה שהוא כמ"ש בזהר

לאתבא צדיקייא בתיובתא כי הנשמות בעודם

למעלה היו כולם בבחי' צדיקים שבטבעם

לעלות אל ה' כו' וירידתם בגופות הוא כדי

להיות בע"ת דמשכין לי' בחילא יתיר שהם

בבחי' צעק לבם אל ה' ברעש גדול מחמת

ההיפוך כידוע...

וההוראה בעבודתנו בדורנו זה:

בהיותנו בדור האחרון עקבתא דמשיחא

ב"שולי המעיל של הדורות"

א"א להסתפק בעבודה סולידית ושקטה

"דממה דקה"

חייבים "פעמונים" עבודה ברעש ובסערה

⊠

גם ה"לעומת זה" עובד ב"רעש גדול"

הדרך לבטלו היא "ברעש גדול" של צד הקדושה!!